

anvendes baade Grund og Sten, og jeg tror endog en Bygning, som allerede er paa Stedet og med lidt Forandring kunde anvendes til Embedsbolig for Funktionærerne. Marineministeren troede, at han paa en for Staten fordelagtig Maade kunde erhverve Verne og saaledes blive fri for Anskaffelsen af Sten fra længere bortliggende Steder og komme noget lettere til Opførelsen af Fyrtaarnet end under andre Omstændigheder. Der blev da spurgt mig som Indenrigsminister, om jeg ikke ligeledes havde Interesse af Kjøbet, hvortil jeg svarede: Jo, det har jeg, men jeg indser ikke, hvorledes jeg kan komme til at købe Verne. Det er min Hovedbetragtning. Jeg tror ikke, jeg har formel Ret til en saadan Anvendelse af den Bevilling, jeg har faaet paa Finansloven til at anlægge en Havn, nemlig til at erhverve Land for, og jeg tør under de nuværende ikke venlige Forhold mellem dette Thing og Ministeriet ikke begaa den Formfeil, som det efter min Opfattelse vilde være, at anvende disse Penge til at købe Verne for. Det kan være overordentlig hensigtsmæssigt; maaske Havneanlægget ellers vil blive dyrere; men der er et Maal af Ansvar, som Ministeriet ikke kan paatage sig under Omstændigheder som disse; og jeg tror at skulde mig selv ikke at give Anledning til Behreidelser for at gaa udenfor den Bevilling, som er given. Jeg havde altsaa allerede fra den Side set Betæneligheder ved Sagen. Hvorledes den Bevilling er befaftet, som Marineministeren har havt, om han ifølge dens Indhold lettere kunde være gaaet til at købe Verne, veed jeg ikke. Mit Standpunkt var det, at jeg ikke turde; hvis derimod Marineministeren vilde og kunde købe Verne, var jeg villig til at erhverve Materialerne deraf, hvilket kunde komme med i Betragtning ved Anskaffelsen af Kjøbesummen for Verne. Vi have altsaa forhandlet om, hvilken pekuniær, hvilken finansiell Værdi det havde for os at erhverve Verne, hvor høit vi kunde ansætte dem. Derom bleve vi enige, og derom har jeg meddelt min Kollega Underretning, ligesom jeg ogsaa vidste omtrentlig, hvad han mente, at han fra sin Side kunde, finansielt betragtet, ansætte Vernes Værdi til. Men saa fik jeg en Underretning fra den ærede Marineminister, der gik ud paa, at nu forlangte man Mere for Verne, og at han havde Betæneligheder ved Sagen,

som gjorde, at jeg opgav den. Da jeg nu selv her maatte føle Ubehageligheden ved, at disse Forhandlinger vare trukne i Langdrag, og fik Behreidelser for, at man lod Interessen for dette store Værk i Stikken, som man tidligere var saa stærkt interesseret for, idet Arbeidet var gaaet i Staa o.s.v. alt, hvad der kan komme af den Slags, tænkte jeg som saa: Jeg vil ikke længere opsætte at fremme Opjørelsen, det bliver noget dyrere, men jeg haaber dog ikke alt for dyrt. Saaledes opgav jeg for mit Bedkommende at tænke paa Kjøbet af disse Ver, og jeg har altsaa ikke havt det Alleringste at gjøre med det ærede Medlem som Eier af dem, eller hvem Eieren nu kan være. Ingeniøren deroppe har fuldstændig Ret, naar han siger, at han aldeles savner Bemyndigelse til at forhandle om Kjøb af Verne. Jeg har aldrig gjort Tegnet til at forhandle. De Forhandlinger, der skulde føres, maatte føres gennem Marineministeriet. Jeg har ikke været i noget Forhold til dem og indser ikke, hvorledes det ærede Medlem derfor kan beklage sig over, at han intet Svar har faaet fra mig. Naar det ærede Medlem nævner den Post i Konditionerne, hvorefter det er forbeholdt, at de paagældende Entreprenører ikke maa røre ved Busserrevet, er det sagt i en ganske anden Hensigt end den, han mener. Busserrevet røre vi ikke ved, og det kommer det ærede Medlem heller ikke til, det er afgjort ved en Lov af 13de April 1855, om jeg husker ret, der bemyndiger Indenrigsministeren til i et vist Omfang at forbyde Borttagelse af Sten eller andre Materialier fra en Strand, hvor der bygges Fyrtaarne eller andre Anlæg af lignende Natur. Det er som Følge deraf, da der var Spørgsmaal om, hvorvidt ikke Borttagelsen af Busserrevet kunde have til Følge, at det løse Sand kunde føres ned til Havnen og bestadige den ogsaa under Opførelsen, at man tog den Forholdsregel, at Ingen maatte røre ved Busserrevet, heller ikke Eierne. Det er Betydningen af denne Position i Konditionerne, hvilke jeg forøvrigt ikke skal komme nærmere ind paa at drøfte her. Det ærede Medlem har taget den Sag op her paa en meget vidtløftig Maade, der, som jeg synes, ligger ganske udenfor, hvad der egentlig kunde interessere denne Forsamling. Jeg finder dette saameget overflødiggere, som der idag i et af